

Arrest

nr. 128 286 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 augustus 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) om de voornoemde

aanvraag ongegrond te verklaren. Op diezelfde datum beslist de gemachtigde om aan de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 november 2012 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 21 januari 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 21 januari 2013 neemt de gemachtigde, samen met de eerste bestreden beslissing, tevens een beslissing waarbij aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De voornoemde bestreden beslissingen werden tezamen, onder de vorm van een bijlage 13sexies (oud model), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 april 2013. Zij luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van C(...), H(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M(...), M(...) [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) g rondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

X Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2012, aan hem betekend op 28.09.2012

Inreisverboden

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.08.2012, aan hem betekend op 28.09.2012”

2. Over het voorwerp van het beroep

Wat de beslissing “houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod” betreft, wenst de Raad vooreerst op te merken dat artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering definieert als “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vast stelt en een terugkeerverplichting oplegt”. In artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Aangezien in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “die kan samengaan” met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in deze twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de bestreden beslissingen overigens toepassing is gemaakt aangezien werd vastgesteld dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan doordat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, neemt dit niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen in eenzelfde document, zoals ook hier het geval is, aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissing houdende het inreisverbod is dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat beide beslissingen op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoekende partij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan enkel afzien van het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten indien verzoeker een hogere rechtsnorm aanhaalt.

Uit de bespreking van de middelen blijkt dat hij een schending van artikel 8 EVRM aanhaalt. Hij stelt dat hij hier zijn centrum van belangen heeft en dat, omwille van het inreisverbod van drie jaar, men moeilijk van zijn omgeving kan verwachten dat zij steeds de verplaatsing naar Marokko zullen maken om hem aldaar te bezoeken.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van Uw Raad:

"Specifiek wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet duidt op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid door het nemen van de bestreden beslissingen, deze verdragsbepaling zou hebben geschonden. Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet tot doel of gevolg hebben dat verzoekster wordt gescheiden van haar echtgenoot en kinderen, dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat verzoekster niet aantoonbaar dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet." (RVV, nr. 82 065 van 31 mei 2012)

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk."

3.2. Ter terechtzitting gevraagd om te repliceren op de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, stelt de advocaat van de verzoeker dat een 3 jaar durend inreisverbod een erg verre gaande beslissing is gezien verzoekers uitgebouwde leven in België.

De Raad merkt evenwel op dat, zoals besproken onder punt 2, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volstrekt is te onderscheiden van het bestreden inreisverbod voor de duur van drie jaar. Inzake het rechtens vereiste belang bij het beroep, voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, moet de verzoeker dienvolgens ten aanzien van elk van deze onderscheiden beslissingen een belang kunnen doen gelden. De eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod impliceert geenszins dat ook de verwijderingsbeslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) onwettig zou zijn. Hoewel beide beslissingen *in casu* wel een voldoende graad van samenhang vertonen in die zin dat ze middels één en hetzelfde verzoekschrift bij de Raad in rechte kunnen worden bestreden, kan de verzoeker zodoende niet laten gelden dat hij een belang heeft bij de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten omdat het bestreden inreisverbod een verstrekkende maatregel zou zijn.

Eenzelfde redenering geldt in verband met de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid. Uit de uiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt dat de verweerder zich beroept op een gebonden bevoegdheid bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, werd echter niet getroffen in uitvoering van de voornoemde bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, maar wel in uitvoering van artikel 74/11 van diezelfde wet. De verweerder kan met zijn uiteenzettingen dan ook niet dienstig het belang bij het ingediende beroep betwisten in de mate dat het beroep is gericht tegen het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod van drie jaar.

Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat enkel de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2013, op nuttige wijze werd betwist door de verweerder. De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen in de mate dat de verweerder tevens zou beogen het belang bij het beroep gericht tegen het inreisverbod te betwisten.

3.3. Omtrent de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil

van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu werd het bestreden bevel getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is hij niet in het bezit van een geldig visum. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. De verweerder zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw en op grond van dezelfde feitelijke en niet betwiste vaststellingen, aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in een enig middel onder meer de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip "privéleven" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance“-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De Raad benadrukt echter dat het in de eerste plaats aan de verzoeker zelf toekomt, wanneer hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven of familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot een theoretische toelichting omtrent de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM en dat hij daarnaast blijft steken in het poneren van loutere beweringen en algemene veronderstellingen, zonder dat hij deze beweringen met enig concreet element staft.

De verzoeker stelt met name slechts het volgende:

"Dat er namelijk door de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker reeds sedert 2009 in België verblijft, nadat hij alles in Marokko heeft achtergelaten.

Dat verzoeker, die inmiddels reeds de leeftijd van vierenvijftig jaar heeft bereikt, aldus geen familie meer heeft in Marokko, noch huisvesting of inkomsten.

Dat verzoeker reeds 5 jaar in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, zich geïntegreerd heeft, de Nederlandse taal heeft eigen gemaakt,....

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoeker heeft in Marokko niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij al die tijd geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 5 jaar heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

(...)

Verzoeker heeft een nieuw leven opgebouwd in België, en het is voor hem ondenkbaar om een leven op te bouwen in Marokko, een land waar hij geen actuele band meer mee heeft.”

Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij zich beroept op een privéleven in België. De verzoeker stelt dat hij in België het centrum van zijn belangen heeft gevestigd en dat hij geen sociale banden, geen familie, geen huisvesting en geen inkomsten heeft in zijn land van herkomst.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er *in casu* geen sprake is van een inmenging in het privéleven. Vermits blijkt en buiten betwisting staat dat de verzoeker voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing geen verblijfsrecht had in België, gaat het te dezen om een zogenaamd verzoek tot eerste toegang, waarbij dus niet kan worden aangenomen dat de bestreden maatregel een inmenging in het privéleven van de verzoeker teweeg brengt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven in België te handhaven.

Inzake immigratie heeft het EHRM er en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De rechtmatige toepassing van bepalingen uit de vreemdelingenwet staat artikel 8 van het EVRM dan ook niet zonder meer in de weg.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu moet worden vastgesteld dat de verzoeker zich wederom beperkt tot de loutere ongestaafe bewering dat hij alhier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd, dat hij zich heeft geïntegreerd en de Nederlandse taal machtig is terwijl hij alles in Marokko heeft achtergelaten en er geen familie, noch huisvesting noch inkomsten meer heeft. De verzoeker brengt ter zake geen enkel begin van bewijs bij zodat hij geen effectieve hinderpalen aannemelijk maakt die hem zouden verhinderen om een normaal privéleven te hebben in zijn land van herkomst, een land waar hij tenslotte heeft verbleven tot de leeftijd van negenenveertig jaar en waarvan dus niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij er geen privéleven kan uitbouwen of verderzetten.

De Raad stelt dat ook vast dat de verzoeker zich in zijn betoog beperkt tot een aantal ongestaafe beweringen, terwijl hij nalaat om *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de

wetgeving een disproportionele verstoring van zijn privéleven zou uitmaken en dat zijn private belangen zouden moeten primeren op de door de vreemdelingenwet beschermde belangen van de staat (cf. RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

Mede gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan het bestuur, dient dan ook te worden vastgesteld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de belangen van de verzoeker en de belangen van de Belgische staat.

Dienvolgens wordt vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM doet dan ook geen afbreuk aan het hoger vastgestelde gebrek aan belang ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

De Raad merkt bovendien op dat de verzoeker nergens in het verzoekschrift aanduidt waarin precies het rechtens vereiste belang is gelegen bij het beroep tegen de jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel het op zich geen verplichting is om het procesbelang in het verzoekschrift nader toe te lichten, kan wel van de verzoeker worden verwacht dat hij standpunt inneemt en het actuele karakter van het belang aantoont wanneer dit belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld (cf. RvS 18 december 2012, nr. 222.810). Waar ter terechtzitting nochtans werd gewezen op de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, stelt de Raad vast dat de verzoeker niet toelicht welk nuttig effect hij kan bekomen bij een gebeurlijke nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Bijgevolg toont de verzoeker niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken bij de vordering gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 21 januari 2013.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing van 21 januari 2013 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar

Onder punt 3 werd reeds vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. In het verzoekschrift wordt een enig middel ontwikkeld, dat echter gelet op de hierboven vastgestelde onontvankelijkheid slechts kan worden onderzocht in de mate dat de verzoeker de tweede bestreden beslissing viseert.

De verzoeker voert in de aanhef van het enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat er namelijk door de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker reeds sedert 2009 in België verblijft, nadat hij alles in Marokko heeft achtergelaten.

Dat verzoeker, die inmiddels reeds de leeftijd van vierenvijftig jaar heeft bereikt, aldus geen familie meer heeft in Marokko, noch huisvesting of inkomsten.

Dat verzoeker reeds 5 jaar in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd, zich geïntegreerd heeft, de Nederlandse taal heeft eigen gemaakt,....

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoeker heeft in Marokko niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij al die tijd geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 5 jaar heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd.¹ Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door zijn verwijdering uit België, is duidelijk, nu hij wordt losgerukt van zijn sociale kring, waarmee hij nauwe contacten onderhoudt, zeker nu hij in Marokko geen enkel contact meer heeft waar hij zich zou tot kunnen richten.

1 P. LEMMENS, 'Het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer, in het algemeen en ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens', in Liber Amicorum Armand Vandeplass, Gent, Mys & Breesch, 1994, 313- 326; O. DE SCHUTTER, 'La vidéosurveillance et le droit au respect de la vie privée', Journal de Procès 1996 nr. 296,10-11 en J. VELU en R. ERGEC, 'Convention européenne des droits de l'homme', in R.P.D.B., Complément vil, 1990, 341-342.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoeker heeft een nieuw leven opgebouwd in België, en het is voor hem ondenkbaar om een leven op te bouwen in Marokko, een land waar hij geen actuele band meer mee heeft.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

Dat het bovendien onredelijk en disproportioneel is om aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen, daar zijn centrum van belangen in ons land is gevestigd.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Er dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Wanneer de verzoeker in één en hetzelfde verzoekschrift een beroep instelt dat is gericht tegen twee onderscheiden rechtshandelingen, zoals *in casu*, dan moet uit de uiteenzetting van het middel kunnen worden afgeleid op welke wijze de aangegeven rechtsregel door de ene dan wel door de andere van de onderscheiden bestreden beslissingen wordt geschonden. De verzoeker moet hieromtrent duidelijkheid verschaffen.

In casu blijkt uit de bovenstaande uiteenzetting evenwel niet op welke wijze de in de aanhef van het middel aangevoerde rechtsregels precies door de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van 21 januari 2013, zouden worden geschonden. De verzoeker stelt omtrent het inreisverbod enkel het volgende: “*Dat het bovendien onredelijk en disproportioneel is om aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen, daar zijn centrum van belangen in ons land is gevestigd.*” Voor het overige kan uit de louter theoretische uiteenzettingen omtrent de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht enerzijds en anderzijds uit de enkele stelling dat “*de bestreden beslissing*” geen voldoende of aanvaardbare motivering bevat en tekortkomt aan de zorgvuldigheidsplicht, niet worden afgeleid op welke wijze het bestreden inreisverbod de zorgvuldigheidsplicht of de wet van 29 juli 1991 zou schenden. De verzoeker zet nergens uiteen in welke mate de motieven die het inreisverbod onderbouwen hem niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103) terwijl hierboven geciteerde kritiek omtrent het inreisverbod ook niet dienstig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

In de mate dat verzoekers kritiek dat het inreisverbod van drie jaar onredelijk en disproportioneel is, nu de verzoeker het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de verzoeker, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3, niet aantoonde dat er in zijn geval effectieve hinderpalen zijn die hem zouden verhinderen om een normaal privéleven te hebben in zijn land van herkomst, een land waar hij heeft gewoond tot de leeftijd van negenenvertig jaar en waarvan dus niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij er geen privéleven kan uitbouwen of verderzetten.

Met de loutere stelling dat het bestreden inreisverbod van drie jaar onredelijk en disproportioneel is, laat de verzoeker dan ook na om *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele verstoring van zijn privéleven zou uitmaken en dat zijn private belangen zouden moeten primeren op de door de vreemdelingenwet beschermde belangen van de staat (*cf.* RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)). Mede gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan het bestuur, dient dan ook te worden vastgesteld dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verweerder in en met zijn beslissing houdende het inreisverbod geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de belangen van de verzoeker en de belangen van de Belgische staat.

De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft en de verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE